

Ode aan mijn beroepsorganisatie - Assurance gevraagd

Het moet ergens in 1993 zijn geweest. Op een regenachtige namiddag werd ik geraakt door een bevlogen, ervaren en zelfstandige AA-accountant. Ik wist het zeker: ik wilde in de toekomst het accountantsberoep uitoefenen.

Ik rondde zowel mijn AA-als RA-opleiding af, al was die laatste keuze meer ingegeven door een weddenschap met een aantal zichzelf overschattende RA's. Ik werk en werkte onder andere als overheidsaccountant, intern accountant en openbaar accountant, en doceerde aan menig opleidingsinstituut om mijn liefde voor het accountantsvak over te brengen op jonge mensen.

Ook werd ik verliefd op de familie waar ik deel van uitmaakte, toen nog de beroepsorganisatie van de AA's. Ik werd in 2003 zelfs ambassadeur van jou. Sinds 2003 behartig ik jouw belangen op ondernemersbijeenkomsten, opleidingsinstituten en daar waar de naam accountant ook maar positief gepositioneerd kan worden.

Niets was en is te gek. Zelfs afgelopen weekeinde ben ik weer voor jou op pad geweest om de huidige familie krachtig en positief neer te zetten. Ik doe het nog steeds graag. Aangezien ik graag ons beroep naar een hoger plan wil trekken zocht ik de afgelopen jaren, onder andere als vaste columnist van ons maandblad, ook de discussie met mijn broeders en zusters op. Het ging er vaak stevig aan toe, met maar één doel: leren van elkaar en beter worden.

Ik was en ben er van overtuigd dat de twee takken in onze familie, de AA's en de RA's, genoeg gemeen hadden om elkaar regelmatig op te zoeken en waar mogelijk te versterken. Toen werd in Den Haag bedacht dat deze verwantschap misschien maar moest worden omgezet in een gedwongen huwelijk. Juist omdat we zo vaak openlijk ruzie maakten.

Ik heb meerdere malen mijn zorgen geuit over die verbintenis, want ik was erg bezorgd dat de familieleden uit de mkb-praktijk daar onder zouden lijden. Toen die verbintenis beklonken werd, was ik erg teleurgesteld, maar bleef verliefd op jou. Om toch voor de mkb-telgen goed te blijven zorgen stelde ik mij beschikbaar voor een door jou in het leven geroepen bestuurlijk orgaan. Jij noemt dat LOA, een orgaan waarin alle openbare accountants vertegenwoordigd worden.

Ondanks het feit dat het op papier goed geregeld lijkt, zijn er steeds meer mkb-accountants die zich zorgen beginnen te maken. Voor mij was dat reden om mij aan te sluiten bij een beweging binnen de familie die niet wilde breken maar wel een eigen positie opeiste. Jij zag dat met argusogen aan. Was dit toch niet een blijk van wantrouwen? Steeds weer probeer ik uit te leggen dat er geen belangenverschillen zijn.

Initiatieven die goed zijn voor mkb-accountants, waaronder assurance op maat of een specifiek uitgewerkt mkb-plan, die hun toekomst veilig stellen, leg je vooralsnog naast je neer. Ik begrijp dat niet. Ik begin mij zorgen te maken of je écht het beste voor hebt met iedereen. Iets zegt in mij van niet, maar ik kan het nog nét niet hard genoeg maken. Er zijn steeds meer harde signalen en feiten die mij pijn doen en aangeven dat het écht niet goed zit.

Mijn vraag is: hoe gaan we nu verder? Ik zou het mooi vinden als wij constructief en gezamenlijk kunnen blijven optrekken en dat je transparant en eerlijk bent naar mij. Net als in iedere relatie is open communicatie essentieel voor het welslagen ervan. Je moet bereid zijn echt naar de ander te luisteren, zonder meteen in het defensief te treden of je eigen verhaal te vertellen. En net als in iedere relatie is vertrouwen geen vanzelfsprekend gegeven maar iets waar je samen dag in, dag uit aan moet werken.

De verliefdheid van het eerste moment draag ik nog steeds bij mij. De koek is nog niet op. Maar we moeten ons wel samen inspannen om te voorkomen dat het licht langzaam uitgaat terwijl we dat eigenlijk geen van beiden echt willen. Toch?

Veel liefs,

Marco.

Deel dit artikel

[f](#) [in](#) [🐦](#) [✉](#)

Marco Moling (1972) is eigenaar van Accountax Accountants & Bedrijfsadviseurs. Hij is daarnaast voorzitter van de Novaa.

